

Význam symbolu Medzinárodného trvalého právneho subjektu Sui Generis Suverén Spoločenstva Prehlásených Živých Človekov zo Slovenska, Čiech a Moravy

Sui Generis: doslova "svojho rodu" je latinský výraz znamenajúci „svojho druhu“.

Výraz vznikol v scholastickej filozofii na označenie entít, ktoré nemôžu byť podradené žiadnemu vyššiemu druhu. Výraz sa aj v právnických výrazoch (napr. právny subjekt sui generis).

Subjekt medzinárodného práva: je entita s medzinárodnoprávnou subjektivitou, ktorej vznikajú na základe noriem medzinárodného práva záväzky alebo práva. Subjekt medzinárodného práva zároveň participuje na medzinárodnoprávnej normotvorbe. Základné a plnoprávne subjekty medzinárodného práva sú zvrchované štáty. **Ďalšími subjektami medzinárodného práva sú medzinárodné organizácie.** Obmedzenú medzinárodnoprávnú subjektivitu majú ostatné subjekty, ako povstalecké hnutia alebo subjekty sui generis (napr. Svätá Stolica alebo Rád maltézskeho rádu rytierov a Medzinárodný výbor Červeného kríža).

Entita: v anglosaskom práve organizácia, organizačný útvar . . .

Trvalý právny subjekt: medzinárodné orgány a organizácie, ktoré majú podľa záujmu účasť pôsobiť trvale.

Suverén: živá ľudská bytosť, ktorá si je vedomá svojich hodnôt, práv a postavenia.

Živý: organizmus, ktorý prejavuje známky života: rastie, vyvíja sa, dýcha, prijíma potravu, rozmnožuje sa.

Človek: Aurelius Augustinus hovorí, že človek je najvyššia duchovná bytosť, najvyššia bytosť tvorstva, ktorá nepozná nijakú inú príčinu ako Boha. Človek je svojou dušou podobný Bohu. Človek má bytie, život a rozum, je zložený z ducha, duše a tela; je to skutočný vesmír v malom.

Človek je predmetom filozofie, a síce ako jednotliviec žijúci ako Božie stvorenie v spoločenstve s inými ľuďmi. Dôležitou zložkou človeka je jeho vedomie, v ktorom má zásadný význam skúsenosť času. Vo vedomí sa môžeme zmocňovať nielen prítomnosti, ale aj minulosti vo forme spomienky a budúcnosti vo forme očakávania. V spomienke, uskutočnení a očakávaní sa prejavuje časové členenie ľudského vnútra. Skúsenosť vlastnej časovosti odkazuje potom človeka na to, čo je nepominuteľné, na Boha.

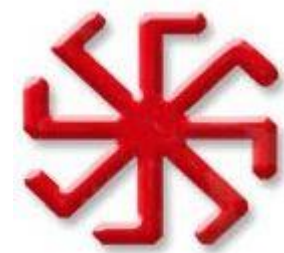
Človek pozostáva z tela a duše, pričom duša má nadradené postavenie. Ľudského ducha tvorí pamäť, rozum a vôľa. Táto trojica je obrazom Božskej Trojice, čo len potvrdzuje, že človek je odrazom Boha.

Vôľa je láska. Konečným cieľom ľudského snaženia je blaženosť. V láske smerujúcej k Bohu človek nachádza orientáciu pre svoje konanie, takže môže povedať: *Miluj - a konaj, čo chceš*. Láska k Bohu je najvyššou cnosťou a zárukou dobrého konania. Rozhodnutie milovať Boha a konať dobro prináleží samému človeku, ktorý má slobodnú vôľu.

Význam znaku:

ruky – sú symbolom Tvorcu, ako najvyššej dokonalej bytosti, ktorého sme súčasťou

KOLOVRAT - LADINEC

(alebo Kolowrat) v Poľsku Kołowrót alebo v Rusku Коловрат je jedným zo Slovanových znakov. Ide o swastičný znak znázorňujúci Slnko alebo rôzne kolobehy života (napr. striedanie ročných období). Zalomenie ramien naznačuje smer v ktorom sa otáča a pohybuje po oblohe. Slovo kolovrat dokonca znamená točiace sa kolo („vrat“ slovo pre točivý pohyb).

V mnohých staroslovanských povestiach sa Kolovrat spája so Svarogom, ktorý kolo ukoval (kolo rozumej ako Slnko). Niekde sa spomína dokonca, že Svarog ho dal potom na starosti Perúnovi a neskôr Dažbogovi, ktorý je v mnohých Slovanových kmeňoch uznávaný ako bog Slnka. Často sa tento znak teda

objavuje aj pri oslavách Slnecných sviatkov ako sú Slnovraty (letný a zimný) alebo Rovnodennosti (jarnej a jesennej) a práve preto môžu ramená niektorých swastík znázorňovať aj tieto ročné obdobia, ktoré nastávajú v nekončiacom kolobehu.

Tento a mnoho ďalších podobných znakov sa často objavovali na výšivkách alebo vyrezávané do dreva zdobili domy. Objavovali sa vraj aj na náhrobkoch kde mali znázorňovať nekonečný život, ktorý pokračuje aj po smrti. Svojím spôsobom ide teda aj o znak, ktorý má chrániť pred zlom alebo prinášať šťastie.

Po príchode kresťanstva sa tieto znaky takmer prestali používať a boli zakazované ako pohanské. Zákaz mohol vzniknúť z neporozumenia pôvodnej kultúry a viery, šíriteľmi nového náboženstva. Taktiež mohlo ísť aj o násilný zákaz pre presadenie novej viery a náboženstva. Každopádne v dnešnej dobe sa kolovrat a ostatné pôvodne znaky, teší novej sláve. Zdá sa že pradávny odkaz Slovanov stále žije v zmysle prírodného (pôvodného) vierovyznania Slovanských predkov(prípadne iných prastarých prírodných kmeňov a kultúr, ktoré používali swastiku).

Ako už ale všetci dobre vieme, následkom 2. Svetovej vojny bola swastika nie len že znesvätená ako znak vraždenia a istého druhu pomyslenej nadradenosti ale aj takmer úplne zakázaná. Takmer kvôli tomu, že dodnes stále jestvujú krajiny v ktorých starodávny odkaz swastiky stále žije v ich doterajších kultúrach. Zákaz sa však vzťahuje len na swastiku používanú fašistami druhej svetovej vojny. Zákaz zrejme vznikol ako víťazstvo nad fašizmom. Lenže hlavne v Európskych krajinách pod tento zákaz zrejme nevedomky padla aj swastika ako taká a s ňou aj takmer všetky pôvodné znaky, ktoré z nej vychádzajú. Ak zákaz nebol daný vládou, tak prišiel z povedomia obyčajných ľudí, ktorí si swastiku pamätajú len z fašistických vlajok. Preto sa dodnes často stáva, že ľudia sa k tomuto znaku stavajú s odporom (zaujímavé je však, že kresťanský kríž pod, ktorým sa tiež prelievala krv a vznikol z tvaru šibenice, ktorú používali staroveký Rimanovia sa dodnes oslavuje a nie je nijak zakazovaný a spája sa často krátko s podobným významom ako pôvodná swastika). Je však smutné, že aj po víťazstve nad fašizmom sa stále objavujú ľudia rovnako alebo podobne zmýšľajúci. Svojím postojom nadradenosti nad iné národy a s myšlienkou čistej rasy, často krát pokračujú aj v znesväcovaní swastičných znakov aj keď väčšinou používajú len tie fašistické vyobrazenia. Bogužiaľ aj ľudia, ktorí sa zdalo, že budú chrániť pôvodnú kultúru a vieru sa nakoniec ukazujú, že majú podobné zmýšľanie čím priamo znesväcujú starobylé znaky ako sú kolovrat a verejnosti ho tým dávajú do povedomia, že tá si ho spája práve s ich jednaním a nie s pôvodným významom. Treba si uvedomiť, že tieto znaky pochádzajúce zo starovekých prameňov (nie len) našich predkov nemajú nič

spoločné s tým kto ako ich používa. **V prípade fašizmu a podobných hnutí ide o zneužitie tohto znaku.**

Ako som už vyššie spomínal, dnes sa kolovrat znovu dostáva na svetlo sveta. Často ho od prachu času oprašujú práve tvorcovia rôznych či už umeleckých alebo úžitkových predmetov, tak ako to bývalo pôvodne. Dovolím si tvrdiť, že práve takýto ľudia sú tí čo toto dedičstvo ochraňujú a posúvajú ďalej. Vďaka nim tento odkaz prežíva naďalej. A čo je to vlastne za odkaz? Nie, nejde o žiadne národné alebo rasové nadradovanie sa a práve naopak. Ide o odkaz, ktorý k nám z hĺbín času prehovára a pripomína nám spojenie s prírodou. Že aj keď sa mnohý z nás snažia oddeliť sa od nej, je to nemožné. Sme súčasťou prírody a ona je súčasťou nás a tak by sme ju mali ochraňovať a ctíť, tak ako to robili aj pradávni predkovia, ktorí žili v súlade s ňou. Veď nakoniec aj ten znak znázorňuje práve zákony, ktorými sa riadi príroda.

KOLEADNÍK

Je osemlúčová Svastika v smere Posoloň, t.j. rotuje v smere proti pohybu hodinových ručičiek, teda v smere energie, ktorá vystupuje zo zeme.

Niekedy sa nazýva aj Kríž Lady Bohorodičky. Je symbolom ľúbosti, harmónie a šťastia v rodine. Ľudovo sa vždy volal Ladinec. Ako Obereg ho nosievajú predovšetkým dievčatá, aby mali ochranu pred chlipnými pohľadmi. A aby sila moci Ladinca bola trvalá, tak sa vписuje do Veľkého Kolesa (Kruhu).

V nadväznosti na blížiaci sa sviatok Boha Koľadu – je to onen známy dátum 21. december 2012 – si povedzme ešte niečo o tom, ako duch riadi matériu.

Jarilo – Yarilo

(alebo Yarila) je jasný slnečný boh slovanskej kultúry, zodpovedný za jarné kvitnutie, poľnohospodárstvo a pozemskú plodnosť, oživenie životodarných síl,

naplnenie našej Zeme na jar. Yarilo je bohom Slnka, oživuje Matku Zem k životu jasným svetlom na jar a prebúda jej krásne oči z dlhého zimného spánku.

Yarilo je synom Velesa Múdrehu, slávneho boha, ktorý udržiava svetlo poznania a dáva múdrosť dušiam, ktoré prekročili cez rieku zabudnutia.

Yarilo je zodpovedný za jasné, láskavé, čisté myšlienky, vychádzajúce zo srdca. Yarilo je zosobneným stelesnením pozemskej plodnosti, jarného prebudenia, životodarných procesov v prírode. Yarilo srdce je horúce a žiari zlatým svetlom, krv preteká jeho žilami na jeho príkaz v rýchlom prúde a nesie životodarnú silu. Podľa legendy dali mužovi oheň - zdroj svetla a tepla, v ktorom sídli sila Yarilinu.

V iných podobách je Yarilo uctievaný aj ako vlčí pastier a ako stelesnenie vojenského hnevu - ktorý sa postavil proti silám pána temného kráľovstva Koschei, syna Viy a Matky surovej Zeme. Za prenasledovanie Yarily bol Koschei uväznený v podzemných svetoch, odkiaľ ho následne prepustil Dazhbog. Tento mýtus symbolicky odráža triumf života nad smrťou a večný cyklus umierania a znovuzrodenia, je tu aj paralela s víťazstvom svetla a tepla Slnka-Yarily nad zimným chladom a tmou, zosobnenou Koschei. Sila boha Yarily v hmotnom svete sa prejavuje ako energia života, po jej strate by sa všetky živé veci na svete zmenili na prach. Bez životodarného svetla slnka by na Zemi nebol život.

Zdroj: Wikipédia a informácie verejne dostupné na internete.